

groepen vormden bij bloedverwanten of bekenden. Hij zag ook den langen geel-bleeken, vreemden kerel met den zwarten baard in zijn blauwe pak, die met lange waggelpassen en kromme knieën naar de straat toetrad, terwijl een jonge vrouw, die hij niet herkende, hem luid jammerend aan zijn kleeren trok en hem bezwoer met haar mee te gaan. Maar voortsletterend met lompe schreden, stiet hij haar telkens van zich af, terwijl zij smeekend aanhield en hem eindelijk stijf omvatte om in zijn stagen tred te worden meegevoerd tot achter de loodsen, bij de lange rei goederenwagens op de spoorbaan. En daar ging ook als een verwilderde de ongelukkige die hij altijd met dekens rond het lijf gewikkeld zwijgzaam had zien turen bij de verschansing. Ook nu hield hij de dekens omgeslagen schuw kijkend rond zich heen. En alreeds waren ook de stoomkranen in beweging gezet, het ruim van het schip lag geopend en, een voor een, met ijzeren gekletter rezen de balen en lasten, de koffers omhoog, om dan met tragen, breed en zwier te worden neergezet op den wal.

Op eenmaal bedacht Jules met schrik dat hij niets aan geld meer bezat, en er moest toch wat zijn om te telegrafeeren naar huis, en ook voor een hotel en de verdere treinreis. Snel besloot hij, wellicht was Beyner nog niet van boord, hij wist dat deze in Banana veel geld had gekregen, zijn loon van twee jaren lang.

Hij ging de trap af, naar onder in het schip. Bavo liep hem tegen het lijf, sjouwend met stalen koffers aan riemen op zijn rug. De steward mompelde iets en zeulde verder, hij hield ook twee kooien, van hout, ruw getimmerd in de hand, waarin, diep in de warrige veeren gedoken, een paar kouwelijk kwijnende papagaaien.

Hij trad de lange, tochtige gangen door tot aan den corridor, waar zijn cabine lag. Dan stond plotseling een uitgeteerde, zwakke man voor hem, die hij nooit aan boord gezien had. Hij kon nauwelijks loopen met een zware handtasch in de linker hand en

tegen zich aangedrukt, onder zijn jas half verscholen, een klein, sidderend aapje.

Jules staarde een wijle ontzet den man aan en het aapje. De man trok om het diertje de jas wat meer nog dicht, maar op dat oogenblik, toen door den tocht, deuren van cabines met luide smakken toesloegen, zag Jules hoe het opgeschrikte, zieke dier te hoesten begon, terwijl een weinig bloedig schuim tusschen de klein-scherpe, witte tanden kleurde.

„Nom de dieu! Nom de dieu!” Hoorde hij den man prevelen, terwijl die den koffer neerzette, en zijn zakdoek voor den bek van het aapje hield, dat hoesten bleef, terwijl de oogen van het dier matter en vertwijfeler staarden in het gerimpelde, angstige gezichtje.

„Il est malade?” vroeg Jules den man.

„Oh! Il est bien malade!” antwoordde deze met een doffe stem.

Maar het aapje hield op met hoesten, de man verborg het kleumende dier geheel onder zijn jas, nam de koffer weer op, en strompelde moeizaam verder.

Jules bleef hem nastaren.

Een wijde deernis was als een groot wee over hem getogen, hij dacht aan eigen leed niet meer, maar tuurde naar dien rampzaligen zieke, met zijn kranke, kleine makker, die daar ver uit de eenzame tropen, uit de vrije, ongerepte wouden kwam, en die nu reeds in het barre Noorden zieltoogde.

Hij vond Beyner in zijn hut rukkend aan de riemen van een handvalies dat niet sluiten wilde. Hij hielp hem en vroegde het geld. Beyner, goedig, gaf het, een drietal goudstukken, die hij met veel andere rolletjes goud in een wijde binnenzak van zijn vest droeg.

„Zeg maar hoeveel, een paar honderd pop, je kan ze krijgen, ik stik in geld. Verdomme, we zullen 't 'r een paar dagen van nemen hier”.

Dat had Beyner gezegd met een rauwe, misprijzende lach op zijn vale gezicht, een lach waar een grove honger naar allerlei